

GLADA VISOR.

från Svenska Visförlaget, adr. Comtebodan.

N:r 136.

Pris 12 öre.

INNEHÅLL:

Den väna liljan i Värnamo.

Kärleksvisa.

FLICKAN FRÅN FLEN.

Det hörs inte för musiken.

GLADA LERGÖKSVALSEN.

EN LYCKLIG STAT.

BLIV MIN.

Jag vandrar som i drömmen hän,
Mot paradiset styr jag nu
Där väntar mig en änglavän,
Den vännen älskade, är du.
Dallra silvermåne stilla
Sjung du trast och drilla,
Susa gärna vind, som låter
Lätta vågor fly med strömmen,
Ty och uti drömmen
Dig min älskling ser jag åter.
O! stråla, du min sol och brinn
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn,
Jag längtar till din kärlek,
Bliv min, så blir världen min.

Fast tanken över molnen flyr
Och nattens stjärnor glimma matt,
Jag ser dig dock vart hän jag styr
Och tänker på dig dag, som natt.
Upp till dig på kärleksvingar
Hänryckt jag mig svingar
Genom dig blir allt mig givet,
Ty min lycka är du vorden,
Du mitt allt på jorden,
Du är lyckan, du är livet.
O! stråla du etc,

Den väna liljan i Wärnemo.

Det var en flicka i Wärnemo,
som var så hjärjeligen snäll och go.
Och ingen fästman hon fått, dess värre,
men älskade ästo mer vår herre.
Tjo, de litteli, å tjo, de litteli, å tjo de litte litte lalla.

Fast att hon hade en halskatarr,
hon spelade uppå en gitarr,
vid frälsningsmötena till salmetter,
och hemma stekte hon fläskkotletter.

En dag hon gick att förlusta sig,
så hållt allena på skogens stig.
Hon nedersatte sig på en tuva
och kultrade som en liten duva.

Hon var så glad där hon ensam satt
och inte tänkte på onskans natt,
för ty hon vet, att mot Herrens vilja
ej någon bryter en liten lilja.

Men i ett nu hon på himlen ser
en fläck som närmar sig mer och mer.
Då fröjdäs liljan uppå sin stängel
och tänker: ack det är en guds ängel.

Det var en annan, som flyga plär
och ramla ner både här och där.
Han har ej konsten, fast han har viljan —
han slår sig ner vid den väna liljan.

Då frågte liljan med stämma späd:
"Får jag som maka dig följa med?"
På denna fråga från läppar blyga
han svarar blott: "har du sett mig flyga!"

Se'n han bestiger sin himla-häst,
gu' vet var han ramlar ner härnäst.
Men flickor i, som hör dessa toner,
I ska' er akta för flygbaroner.

Ja, tänk på flickan i Värnamo,
som fick besviken sin hulda trol!
Ej mera henne gittarren lockar —
hon syr på blöjor och stickar sockar.
Tjo, de litleti, å tjo, de litleti, å tjo de litte litte lalla.

Kärleksvisa.

I fjol så hade jag en vän
men i år har en annan tagit den.
Ja det var i fjol om våras,
mina ögon börja tåras,
När jag tänker på saken om igen.

Ja, min mö hon var en liten ros,
hennes kinder voro rö som lingonmos
och om midjan smal och nätter,
så jag kände mig så mätter
för var gång jag fick kössa hennes nos.

En dag kom till sta'n en handelsman
och jag undra för mig själv vad ville han.
Jo han fria till min flicka
å hon niga å hon nicka
men ni ska tro han var rysligt fin å grann.

Ja, han friade till min mö,
å jag var så svartsjuk så jag höll på dö,
å han jämt till henne rände
och jag sa' det blir elände,
för si jänta börja bliva vit som snö.

En dag kom hon till mej så rar,
kan ni gissa vad hos mig hon lämnat har?
Jo en kappsäck med en glutting,
som var trind liksom en kutting,
på en lapp stod skrifvet: Jag var pojkens far.

Och så reste hon från pojken å från mej
till Amerika med hela sitt kollifej!
Akta er för såna töser
dom är sura liksom kröser,
om dom kommer med sin låda så säj nej!

Flickan från Flen.

Ur Emil Norlanders nyårsrevy 1918.

Det bodde förra året en flicka uti Flen,
Hon satt vid järnvägsspåret uppå en liten sten.
Hon blicken ständigt höll emot det höga blå
Och regn och hagel föll men hon satt kvar ändå.
Flickan satt och väntade att få löjtnant Dalbeck se,
Ty hon läst i Sörmlands blad han från Danmark gått
åstad.

Räkna knapparna på sej: "kommer, kommer, kommer ej".
Stackars flicka uti Flen, hon satt länge på sin sten.

Hans trasiga propeller hon visste inte om,
Och visste inte heller att orätt väg han kom,
Att han i Vimmerby, dit ödet honom lett,
Låg uti eld och sky och rökte cigarett.
Hon satt kvar uppå sin sten lika oskuldskraftig och ren
Och såg upp mot himmelen för att möta flygaren.
Dagar gick och dagar kom, flickan låtsas intet om.
Hon satt alldeles allen på sin lilla sten i Flen.

Så gick det några veckor, ty det var otur med,
Och efter korta sträckor så måste han gå ned.
Till Nyköping med knog han kom med liv och lem;
Men se'n han tåget tog direkt till Stockholm hem.
Flickan satt ännu på sten när som han passera Flen;
Ty hon anade ju ej han kom den "verkehrte vej".
Hon satt och väntade att i luften honom se.
Folk som brukar gå med train, bryr sig ingen om i Flen.

Till slut var det en månad från flyglöjtnanten start.
Hon suckade förvånad, o, kommer han ej snart,
Hon väntade så ljuv med äkta kvinnlig kraft,
Tills lossade en skruv, den enda som hon haft.
Mossan börja växa re'n uppå flickans sten i Flen,
När en dag hon fördes hän och förlads i karantän.
För att klara ut med slit när från Köpenhamn och hit
Det en fem, sex veckor drar, vilken tid en snigel tar.

Glada Lergöksvalsen.

Av M. H. C.

Kom till mig, unga flickor alla,
så ska vi valsa och i få tralla.
Och vår lergök han kan gala,
om blött vår speleman han blås i den!
Kuku det höres och dansen köres.
Det här går unnan, slå bas på tunnan.
Trallalalalla trallalalalla tralalalan tjo.

Här ä liv, å ja, här ä leja.
Nu kommer ungdom från alla veja.
Och vår lergök han kan gala,
Om blött vår speleman han blås i den!
Kuku det höres etc.

Våran lergök nu hes har bliven.
Vi slå en sup i'n. å sätta live'n.
Nu vår lergök han kan gala,
om blött vår speleman han blås i den!
Kuku det höres etc.

Roligt ska vi ha mens vi ä unga,
ja, vi ska dansa, å vi ska sjunga.
Och vår lergök han kan gala,
om blött vår speleman han blås i den!
Kuku det höres och dansen köres.
Det här går unnan, slå bas på tunnan.
Trallalalalla trallalalalla tralalalan tjo.

